

## Arrest

nr. 203 708 van 9 mei 2018  
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SIMOENS  
Wetstraat 57  
1040 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 maart 2018.

Gelet op de beschikking van 20 april 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BAETÉ, die loco advocaat B. SIMOENS verschijnt voor de verzoekende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

*"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.*

*Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidige tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.*

*2. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 5 december 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn herkomst uit Bala Sultanpoor, district Surkhrod gelegen in de provincie Nangarhar noch aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Er werd evenmin geloof gehecht aan de door verzoeker beweerde familiale band met Z.D. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.*

*Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn huidige tweede asielaanvraag volhardt in zijn beweerde herkomst uit Bala Sultanpoor, district Surkhrod en in de problemen die hij aldaar zou hebben gekend met de taliban.*

*Verzoeker heeft ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken geen nieuwe documenten voorgelegd ter ondersteuning van zijn asielaanvraag en verklaarde dit in de toekomst evenmin te kunnen doen (adm. doss., stuk 7, verklaring meervoudige aanvraag, vraag 17).*

*3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

*Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).*

*4. Verzoeker laat gelden dat zijn verklaringen ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige asielaanvraag zijn afgenomen in het Pashtou terwijl hij bijstand verzocht heeft van een tolk die de taal Dari beheerst tijdens het onderzoek van zijn huidige tweede asielaanvraag.*

*De Raad wijst er vooreerst op dat, indien verzoeker tolkenproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te*

duiden en te corrigeren. Verzoeker maakte echter nergens bezwaar over het gegeven dat zijn verklaringen in het Pashtou werden afgenomen in plaats van in het Dari (adm. doss., stuk 7, verklaring meervoudige aanvraag). Uit de opgetekende verklaringen blijkt niet dat er zich communicatieproblemen hebben voorgedaan. Verzoeker begreep kennelijk de inhoud van de vragen en heeft zijn verklaring ondertekend ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen. Verzoeker duidt in zijn verzoekschrift evenmin aan op welk punt zijn verklaringen op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is aan verzoeker om in concreto aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door zich louter te stellen dat zijn verklaringen zijn afgenomen door een tolk Pashtou in plaats van een tolk Dari, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest.

Uit voorgaande blijkt dat verzoeker wel degelijk zijn nieuwe elementen in het kader van zijn tweede asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen. In de mate verzoeker voorhoudt dat hij ook omwille van zijn mentale gezondheidstoestand niet in staat was deze elementen afdoende voor te leggen, beperkt hij zich tot loutere beweringen. Verzoeker brengt geen medisch attest bij ter ondersteuning hiervan noch blijkt uit de opgetekende verklaringen dat hij niet in staat was om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker maakte ook nergens gewag van enige mentale gezondheidsproblemen. Dat verzoeker hiermee komt opdraven na ontvangst van een negatieve beslissing, is allerm minst ernstig te noemen.

De Raad wijst er op dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift voorhoudt, houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden, zoals in casu waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud met verzoeker.

5.1. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweringen inzake zijn herkomst uit Afghanistan en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoon in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in zijn herkomst uit Bala Sultanpoor, zijn familiale band met Z.D. en de beweerde problemen met de taliban, waarmee hij echter de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal niet weerlegt, noch ontkracht.

Waar verzoeker opwerpt dat hij samenwoont met zijn broer Z.D. en benadrukt dat deze familiale band een belangrijk element is om aan te tonen dat hij, net zoals zijn broer, afkomstig is van het dorp Bala Sultanpoor, wijst de Raad er op dat de loutere samenwoning met voormelde persoon, waarvan verzoeker overigens niet het minste bewijs bijbrengt, allerm minst de familiale band ermee aantoon.

Verzoeker voegt bij het verzoekschrift, ofschoon verzoeker ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft in de toekomst geen nieuwe documenten te kunnen neerleggen, een fotokopie bij van wat luidens zijn betoog een officieel certificaat moet voorstellen dat afgegeven werd door het gemeentehuis van Bala Sultanpoor en attesteert dat verzoeker in voormeld dorp was ingeschreven en dat de vrouw en kinderen van zijn broer nog steeds daar wonen. Voormeld document is evenwel niet gesteld in de taal van de rechtspleging en is evenmin vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling waardoor de inhoud ervan niet geverifieerd kan worden. Met toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt dit document niet in overweging genomen.

In de mate verzoeker aanvoert dat de inconsistenties en hiaten in zijn kennis tijdens zijn interview inzake zijn eerste asielaanvraag te wijten is aan de mentale schade die hij heeft opgelopen, wijst de Raad er op dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is daar het betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2016. De Raad is te

dezen niet bevoegd zich in onderhavig beroep uit te spreken over de beslissing van de commissaris-generaal inzake verzoekers eerste asielaanvraag. Immers, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten, moet deze als vaststaand worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt, quod non in casu. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat "mentale schade" hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Verzoeker heeft bij het afsluiten van het gehoor overigens duidelijk verklaard iedere vraag te hebben begrepen (adm.doss. 1<sup>e</sup> asielaanvraag, gehoorverslag 1 juni 2016, p. 23). Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

De bij het verzoekschrift gevoegde opleidingscertificaten van de politie, het weapon repair card en de foto van verzoeker in uniform (allen fotokopieën), werden reeds neergelegd in het kader van zijn vorige asielaanvraag. Het nogmaals neerleggen van deze documenten vermag de gedane bevindingen van de commissaris-generaal in het kader van verzoekers vorige asielaanvraag niet in een ander daglicht te stellen.

De verwijzing naar de veiligheidssituatie in de regio Surkhrod is te dezen niet dienstig vermits geen geloof wordt gehecht aan verzoekers herkomst uit deze regio.

5.2. Verder wijst de Raad er op dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij afkomstig is uit het dorp Bala Sultanpoor, district Surkhrod, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat een terugkeerbesluit leidt tot een direct of indirect refoulement.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 14 maart 2018, voert verzoekende partij aan dat zij bij haar vraag tot horen nieuwe stukken heeft ingediend op 28 maart 2018, met name een medische attest van het ziekenhuis in Antwerpen, een certificaat van Sultanpur met beëdigde vertaling waaruit blijkt dat zij afkomstig is uit dit dorp, een attest van opname in het ziekenhuis van Nangarhar wegens slagen en verwondingen, en een recente foto van de familie. Verzoekende partij stelt nog (na het sluiten van de debatten) dat zij haar broer heeft meegebracht en hij subsidiaire bescherming heeft gekregen. Volgens verzoekende partij kan er niet getwijfeld worden dat deze persoon haar broer is.

4.2. De Raad stelt vast dat de bijgebrachte documenten door verzoekende partij in haar vraag tot horen, niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van haar eerste verzoek om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door haar beweerde herkomst uit het dorp Bala Sultanpoor gelegen in het district Surkhrod. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoekende partij een algemeen gebrek aan kennis over haar regio van herkomst etaleert en dat haar gebrekkige kennis daarenboven een ingestudeerd karakter vertoont. Evenmin werd geloof gehecht aan haar beweerde familiale band met Z.D.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard heeft geen nieuwe documenten te hebben en in de toekomst er evenmin te kunnen neerleggen (adm. doss., stuk 7, verklaring meervoudige aanvraag, punt 17). De Raad stelt zich dan ook vragen bij de herkomst van het certificaat uitgaande van het dorp Bala Sultanpoor (dat overigens geen datum bevat) evenals het attest van het ziekenhuis in Nangarhar opgesteld in 2005. Ook betreffen dit slechts foto's van het originele document, waarvan de foto van het attest van het ziekenhuis van Nangarhar overigens niet volledig kon vertaald worden wegens de slechte kwaliteit ervan. Daarenboven kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu* niet het geval is, zoals blijkt uit de gedane vaststellingen in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat er een hoog niveau van corruptie heerst in Afghanistan en zowat alle mogelijke documenten kunnen en worden nagemaakt en dat daarnaast alle mogelijke documenten frauduleus worden nagemaakt (adm.doss., COI Afghanistan "*Corruptie en valse documenten*"), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan het door verzoekende partij neergelegde certificaat.

Wat betreft de luidens verzoekende partij recente foto van haar familie in het dorp Sultanpur, merkt de Raad op dat uit deze foto geenszins blijkt dat de personen de familieleden zijn van verzoekende partij. Deze foto toont echter in geen geval de herkomst van verzoekende partij uit dit dorp aan.

Wat betreft het medisch attest van het ziekenhuis in Antwerpen, stelt de Raad vast dat de erin weergegeven "*Anamnese / HeteroAnamnese*" opgesteld werd op basis van de verklaringen van verzoekende partij, in aanwezigheid van een vriend die tolkt. De voorlopige diagnose luidt "*aanpassingsstoornis, angst, posttraumatische stress stoornis*". Hieruit blijkt niet dat verzoekende partij mentale schade zou hebben opgelopen die haar zou verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Dit blijkt evenmin uit het administratief dossier nu verzoekende partij tijdens het gehoor in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Verzoekende partij heeft bij het afsluiten van het gehoor overigens duidelijk verklaard iedere vraag te hebben begrepen (adm.doss. 1<sup>e</sup> asielaanvraag, gehoorverslag 1 juni 2016, p. 23). Gelet op de in het medisch attest gedane verklaring dat de patiënt (i.e. verzoekende partij) hoopt dat een dokter haar de nodige verslaggeving kan bezorgen om alsnog internationale bescherming te kunnen aanvragen en mede gelet

op het feit dat dit attest pas opgesteld werd na ontvangst van de bestreden beslissing, kan de Raad zich niet ontdoen van de gedachte van het gesolliciteerd karakter ervan.

Verder hoeft het geen betoog dat het louter beweren dat de persoon die zij heeft meegebracht naar de zitting haar broer is, niet volstaat om de beweerde familiale band met hem aan te tonen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS